

Der er jo nu under denne Forhandling og maaske ogsaa andetsteds, det erindrer jeg ikke, faldet nogle mere eller mindre klare Ytringer om ganske særlige Ting, som man havde erfaret. Det forekommer mig, at efterhaanden, som der blev presset paa, svandt det mere og mere ind, og hvis jeg ikke tager fejl, fralagde den højtærede Forsvarsminister sig ganske, at der var Tale om noget saadant. Han sagde: Der har ikke foreligget Pression fra Udlandets Side eller Fordringer fra en eller anden Magt om, hvordan vi skulle indrette vort Forsvarsvæsen. Sligt har ikke foreligget og vil ikke komme til at foreligge. Det sidste er vel nok lidt for meget sagt, men der har altsaa ikke foreligget den mindste Pression eller Fordring. Naar jeg saa læser Udenrigsministerens Erklæring, der, hvis jeg ikke tager fejl, var skreven i Forvejen, saaledes at man kan lægge særlig Vægt paa de enkelte Udtryk, saa kommer jeg til at tænke paa, hvad der egentlig menes dermed, thi deri siger Udenrigsministeren endogsaa: „Saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, viser det sig, at alle de fremmede Magter ønske, at vi faa et saa stærkt Forsvar som muligt, og at ikke en eneste synes stemt for, at vi lade København henligge uden Støttepunkt for Forsvaret til Lands.“ Ja, jeg ser bort fra det sidste; det forekommer mig ikke at være ganske korrekt, thi København ligger jo ikke uden Støttepunkt for Forsvaret til Lands. Det er ikke rigtigt, men der kan altsaa ved en lille Unøjagtighed være sigtet til, at det ikke maa ligge uden et nyt Støttepunkt for Forsvaret til Lands. Men naar jeg sammenholder disse Erklæringer, faar jeg ud af det, at Forsvarsministeren kun har ment, at der ikke har foreligget en egentlig Pression. „Pression“ er et fremmed Udtryk, der betyder „Tryk“. Der har altsaa intet Tryk været. Jeg faar ud af Udenrigsministerens Erklæring, at der har foreligget Raad, og at man temmelig tydelig har tilkendegivet sin Stemning. Nu er der efter min ringe Erfaring ikke megen Forskel paa Pression og Raad. Det er mere Spørgsmaal om en Høflighedsnuance. Man giver et Raad i en svag Form, og hvis vedkommende ikke lyster Raadet, kommer det i en stærkere Form, og hvis han saa, ukendt med Livets Forhold, ikke kan se det, bliver det en Pression. Men for mig er det af største Vigtighed at faa dette opklaret, og jeg vil derfor sige, at medens det ikke nogen Sinde kunde falde mig ind at forlange,

at den højtærede Forsvarsminister eller Udenrigsminister offentlig skulde meddele noget som helst, kan jeg dog rigtignok ikke se, at der skulde være det mindste i Vejen for, at det paa anden Maade kom til vor Kundskab, til deres Kundskab, som skulde tage Beslutning i en saa vigtig Sag som denne. Jeg har, som jeg før meddelte, i Finansudvalget givet meget intime Oplysninger om udenrigspolitiske Skridt, som jeg var i Færd med at foretage, og jeg kan ikke sige, at jeg nogen Sinde har kunnet beklage mig over den mindste Indiskretion i saa Henseende. Det er aldrig nogen Sinde kommet frem, før jeg nu selv beretter det, selvfølgelig uden at angive de nærmere Omstændigheder. Jeg har ogsaa været med til et samlet hemmeligt Møde her om en meget vigtig udenrigspolitisk Situation, og det er ikke mig bekendt, at der nogen Sinde er kommet den mindste Indiskretion frem i saa Henseende. Jeg mener derfor, at hvis der virkelig foreligger noget saadant, vilde det have den største Betydning for Sagens Løsning — i det mindste for mit, og jeg tror for mange andres Vedkommende —, og jeg mener derfor, det nu er en Nødvendighed efter de Ytringer, der ere fremkomne, at man faar at vide, hvem det er, der har sagt noget, og hvad der er blevet sagt, og hvorledes det hele foreligger.

Jeg skal hermed slutte. Jeg vil blot tilføje den lille Bemærkning, at ligesom jeg ønsker, at denne Sag skal behandles helt sagligt, tror jeg gentagende at have tilkendegivet og vil endnu betone det, at for mit Vedkommende er det ganske sagligt. Hvis De tro: Dèr er en Mand, som vi kunne sige til, hvad vi ville, det kan dog ikke nytte — saa tro De fejl. Jo, det kan nytte; jeg mener, at vi i denne Sag skulde gaa helt sagligt frem. Det gamle Spørgsmaal, som man næsten ikke mere tør nævne, Hørups gamle Spørgsmaal: „Hvad kan det nytte?“ det er det Spørgsmaal, der her som overalt, hvor fornuftige Mænd ere sammen, skal være vor Rettesnor.

Sveistrup: Det Foredrag, vi nu have hørt af det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), er jo saa indholdsvægtigt, at jeg ikke tvivler paa, at det vil finde sin Besvarelse fra rette Side. Naar jeg ikke kommer ind paa det, er det af den Grund, at jeg maa erkende, at Forudsætningerne for paa en fyldestgørende Maade at kunne besvare det sidder jeg ikke inde med; men jeg erkender naturligvis, at det ærede